08

וכתצ

ושמח

5 15

ולה ו

דסיכ

ולה ו

דדרנ

וכסוי

מעם

בזולה

וחפם

סגות

לסם קרא

110

שניה

ס"מ

ברבו

יכולי

קרח

סקדו

מבונ

(方式はのののながら)

123

7

ברב הדכ

3.54 F. 5.1

631

סימוד מבואר לא מיקרי יחוד ישוד דע"כ אין השימור לשם מלם נגדר יחוד דימוד מקו: שמייחד חפץ זה שלא ישבה או שום דבר רק יהא שוחד לדבר פלוני וגשיטור לשם מלה הא אם לש שיםה גדולה וא"ל ללאת אלא בפוית אחד ואעמ"כ מיקרי שימור בכל השיסה הרי אין זה יחוד כ"א כוונה שליין לכוין שיהא יכול ללאת בשיסה זו בכזית ממנה:

ביון בבארנו דלא דתו שיבוד ס"ת לביתור דמצה דעיבוד ס"ח הוא בגדר יוחוד ושימוד דמצה הוא בגדר כוונם הזורחנו
ג"בידשנין ניש"ג לא מהני אלא במחשבה שהיא בגדר כוונה
אבל לא במחשבה שהיא בגדר יוחוד א"ב אין ראיחו של המנ"א
א"ל מוברתת כזה שהוא למד עוורת ציצית לשמה משימוד דמצה
דמהני געש"ג ולדברינו הם החוקים זמ"ו : וגבי מצה שהמחשבה
בגדר כוונה מהני שציר געש"ג אבל גבי עוות ציצית ועיבוד
בגדר כוונה מהני בציר יוחוד לא מהני נעש"ג:

ומ"ש הרח"ב בהלכות ס"ת הביחו העיר ביו"ד (סימן רע"ח) דאם היבראל ציה לנכרי לשביד לבמה מותר לכתוב עליו ס"ת וכן כתב העור בחו"ח (סימן ל"ב) עיי"ב · התם כמי לאו מבום גדר געע"ג עעו בו - אלא דמיירי בריבראל ארה לעבוד עור שלו - וכבר בארנו דהתם בבעלים חליא מילהה וסובר הרח"ם דכיון דהישראל שהוא בעליו צוה להנכרי לשבוד לבם תפילין ומזחה לא איכפת לן במחשבת הנכרי כלל -ואף דחדעתה דנפטי קא עכיד דמ"מ הבטלים מייחדים וליוו לעבד לבס ס"ח חוי הזמנה במעבה עיבוד ומהני וכבר לכתוב שליו - ולדידי' ה"ה דכשר גבי שוויה לפתה בנכרי וה"ה בחשו"ק ודאי דמסני מסאי טעתה עיבוד ועווים דידסו כבהבעלים נותנים להם לעוות לבם לינית ולעבד לבם ס"ח והפילין דלה חיכפה לן במה שהינן יכולין לכוון כיון שהבפלים מייחדים אותן בעיבוד זה ועוויה זאת לבט מלוחן מהני -ולדעת סרמכ"ם דפוסל ה"נ בחבו"ק דפסול י ולא חלי פוויה ע"י חשו"ק בפלונתה דגבי מנה כמ"ש המג"ה אלה קתלי בפלונתה דכנך רבוותה דפליגי גבי שיבוד דשיבוד ושווי לשמה חד דינה אית להו ולה דמי כלל ללפתה דמנה כתו שבארנו - היולא מדברינו דאף למאי דמסיק הב"י דבשועה נבי מנה לא מהני ליבה לפם מלה דבשוטה לא מהני גשט"ג הק גבי גע זיאיכא סוכחם דכתיבה ולא גבי חלינה ולישה דמנה כמו שביאר הב"י שם (סימן ת"ם) בשם התום' - מ"מ גבי טוויה ועיבוד שוטה דמי לחרם וקטן דגבי עיבוד ועוים לא איכפת לן במה שהבועה אינו יכול לכוון כיון דהבעלים מייחדים ע"י עיכודו בל הבועה לבם מלותן מהגי ומאן דמכשיר גכי עיכוד ועוי' בחרש וקבון מכשיר כמי גבי בועם י וחד דינה אית להו :

לכבי מה שבארנו דהעווי לשמה לא מהני אלא מדעת בעלים יש לעיין במה שההב הרמב"ם ז"ל (בפ"א מה" לינית) וז"ל היעי הלינית אין שישין אוחן מלמד הגיול מה" לינית) וז"ל היעי הלינית אין שישין אוחן מלמד הגיול ואל משל עיהל"ד ולא משל קדשים ואם עשה פסול - וכ' עלה הב"מ שש שהוא מהא דדרשינן פ"ק דסועה (דף ע") דועשו להם משלהם וקשה דל"ל קרא חיפוק ליה כיון דבעינן עוי' לשמה ממלה כגיול לא מהני עוי' לשמה - ולפת"ש שם בשם הנת"י ומלמד הביול לא מהני עוי' לשמה - ולפת"ש שם בשם הנת"י דמיירי בגיול חושין ממש אבל אם גיול למר ועשאן חושין בערים משום דקניא ביאו שושי הגוף א"ב דמשעת עוי' גופא הוי שיעי העוק א"ב דמשעת עוי' בגיול לשמה כדאמרין גבי תרומה דסגנב והגיולן שחדמו הרומהן תרומה משום דהוי יאוש ושישי השם וחל קדושה תרומה עם שינוי השם דיהו יאוש ושישי השם וחל קדושה תרומה עם שינוי השם ביחד כמו שיבואר לקמן - וה"ב א עווו' לשמה עם השינו ביחד למו שיבואר לקמן - וה"ב א"ע

של כילם יכן בכ"ק (דף ס"ש) נבי כל המחלקט יהא הפקר אף דיכול להפקור כל שדהו ואפ"ה חלינן לה לפלונחא דפריחה החם הא אינו רולה לכחוע של כולם כ"א של אחד מהם -עוכן בעל הבדה אינו רוצה להפקוד כ"א מה בילקטו העניים אקי דבר א' סיתר את הבירו וקאתינן לכלל ברירה ואין ברירה ' אבל נבי מנה ביכול לעבות בימור לשם מנה ולשם זבח ונש הנחתום לא איכפת לי' אם יצא סקונם בה ידי זבתו וידי חוביו מנה נל הק בהוא אינו יודע מה יהי' סוף דבר אם ימכרנו ויקנה איתו אחד לבם זבתו או בחבאר לעצמו לנאח כה יד"ח מנה חבתו ביחד לה חיכפת ליי בוה כלום - ולהכי לה בייך ליונר בוס אין בריכה כיון באין דבר אחד סותר את חבירו פדשת ורלונו - וכ"ז הוא לרבה דאמר הטעם מבום באינו מבחמרת אלא לבם זכח דלדידי' מהני אם בימד לבם זכח ולבם מולה כמו בפירב"י ז"ל ולהכי לה בייך בזה הבם ברירה - הבל לדב יוסף דחתר העשם דבשינן ביתור לכם מלם הנחבלת לבפשה ופרב י בם דלדידי לא מהני אם ביתר לכם ובא ולכם מנה דובה מהאכל ליום ולילה ומנה בעינן ביהה ראוי לבבעה. היב קבה המחי הם שבחן למכור יולה בהם מבום דחמר חי לה מודבנה חיפיק בי הנה כה הין בריכם ולה כוי בימור לכם מנה הראוי לשבעה - אבל לפי מש"ב א"ם דכיון דשימור אינו בנדר יחיד ילף בשיק ליחד שיסה לכם מיףה רק ביקה כוונחו בתבתרהו בלה תחמין בכדי בתהם ראוי' למנס הנחכלה לפכשה ולה היעפת לן הנייחדה לבם חיב ולכם דבר חחר יוהוו רק בנדר ביונה י ולה חיכפת לן בהבב ברירה דמ"מ החי גברה ה כיין לבם בימיר דמלם חי לא מודכני - דדוקא דבר בלריך לייחדו לחיום דבר בייך ח"ב · חבל בדבר בהוח רק פגדר כוונה היי כוינה אע"ג דאין ברירה דכמו באון פייך מגאי בדבר בהוא כנדר כוונה כן אין שייך כו חשם ברירה ישימור דמלה בגדר כוויה הוא במשמרה מחימון כדי בחבא ראוי' למנה הראוי' לו' *):

וראר לום מדברי הרמב"ן ז"ל במלחמות בפסחים (דף ל"ו) בכ' דכם דחמר ריב"ל יומה קמה לה חלושו לי בחלבה מיורי עם מים וכן כא דקאמר לחם עוני פרע לעיסה שנילושה ביין ישמן ודבש דאי בלא מים ל"ל קרא דלחם טוני ח"ל דבשינן בימור לבס מלה וכיון דמי פירות אין מחמיצין ליכא בימור לכם מצה שיו"ם · הרי דעיקר הבימור אינו בגדר יחוד רק בגדר בוונה דאם נימא דהבימור הוא בגדר יחוד דבעיקו תד עיסה זו לכם מלח מלוה א"כ אמאי אמריכן דהיכא דלא יכול לבא לידי חמון לא מיקרי בימור לכם מלם אכתי הא מיקרי בימור מה במייחד עיסה זו לכם מלה א"ו דאין הבימור בגדר יחוד כ"ח בגדר כוונס דכעיכן שיכוון כעשיית שיסה עו בתהא משהמרת לבם מנה ולהכי היכא דבלא"ה אינה יכולם לבה לידי חמוץ מחמח שנילושה במי פירות הין מקום לכוונת בימורו בבלח בימורו חינה יכולה לכח לידי חימון ובכוונת במור זה פליצי רבה ור"י דרבה סובר דכשינן שיהא כוונתו לבומרה לכם מלה לחוד יור"י סובר דבעינן כוונחו לפומרה מחימוך לכם מלם הנאכלה לשבעה · וכ"ז הוא בגדר כוונה ולהבי מהני אף לר"י אם עשאן למכיך בשוק וחשב דאי לא מודבנת חיפוק בי' תנת . ולת חיישיק לחשש שחין ברירה דמ"מ סיתה כאן כוונת שימור וכמו שבארנו לעיל דאין חנאי פוסל את הכוונה מה"ע דמ"מ סיחה כאן כוונה מלוה י ולא דמי לעיבוד דם"ח דפסלינן שם משום ברירה כמ"ש לעיל בשם תבובה עבוה"ג דשם הוי בגדר יהוד דמעבד כדי שיכתוב ע": ם"ת ובוה נהפס תנחי וחיישינן גם לחשם ברירה דכל שחין

שכ'
"ה"ה ול"ל דזה פשמו של דכינו כרוך שהביא הרא"ש בשמו כה' כאת והפור כאי"ח (סים, ל"ב וביו"ד סימן רע"א) דאם הישראל צזה לנכרי לפבוד לשמה מוחר
לכחוב פליו ס"ח - ופיין בש"ך שם (ס"ק ה") דאפילו אם לא סיימ ישראל בעיבוד כלל נמי שהני וקשה מ"ש מגם דלא מהני אם הישראל אומר לנכרי
ברשב לשמה ולא מהני אסילו גדול עם ב ממש י ולדברינו א"ש דשאני פיבוד לשמה דעיקר העיבוד הוא משעם יחוד בשלמא רק שהיחוד בש
שיהא ע"י מעשה ולהכי כיון בהישראל צזה להנכרי לפבד לשם חסילין או ס"ח הי יחד ישראל ע"י מעשה הנכרי ושסיר דמי יאלו עבדו ע"י קוף נמי
סהני ול"ד לכחיבה גע דהא דבעין לשמה הוא משום כוונה והכבר לדותא דנשי" קר עביד ואין משפרף כוונת הישראל המחשב למעשה המכו"ם
ודמי כאילו לא במשב לשמה: